

РЕШЕНИЕ

№ 619

гр. София, 03.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 11-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на двадесет и шести септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Бистра Николова

Членове: Тодор Тодоров
Милен Василев

при участието на секретаря Нина Ш. Вьонг Методиева
като разгледа докладваното от Милен Василев Въззивно търговско дело № 20221001000563 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 във вр. с чл. 627, ал. 2 от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба от 28.01.2022 г. на молителя „Иммо – Централ“ ЕООД срещу разпореждането от 25.11.2021 г. по т. д. № 664/2021 г. на Софийския градски съд, VI-12 състав, с което е отхвърлена молбата за постановяване на отказ за изпълнение на решение № 517/24.05.2018 г. по дело № 2102/223/2016 г. на Районен съд Дръгъшани, Румъния.

В жалбата се твърди, че неправилно и необосновано СГС е приел, че не е налице основанието за отказ за изпълнение по чл. 45, ал. 1, б. „б“ от Регламент /ЕС/ № 1215/2012, тъй като на молителя е бил връчен на 18.11.2016 г. документът за образуване на производството пред румънския съд, както и му е връчен и крайния съдебен акт. Твърди се, че от събраните доказателства се установявало, че пред румънския съд молителят е бил призоваван от несъществуващ адрес – гр. София, ул. „Цар Асен“ 641/3, а назначените служебни адвокати не били упълномощени от него, като не му било връчено решението на съда. Сочи се, че не били налице основания за компетентност на румънския съд по Регламент /ЕС/ № 1215/2012, а компетентни били българските съдилища. Твърди се и, че вискателят „Предконсулт“ ООД бил представил неистинско удостоверение по чл. 53 от регламента пред СГС, доколкото в ПДИ било посочено, че е предприето изпълнение въз основа на удостоверение по чл. 53 от регламента от 14.02.2020 г., издадено по дело № 2862/223/2019 г., а с молбата от 24.09.2021 г. същият представил удостоверение от 26.08.2021 г. по дело № 2102/223/2016 г.

Предвид изложеното жалбоподателят моли въззивния съд да отмени решението и да уважи искането за отказ за изпълнение.

Въззиваемият „Предконсулт“ ООД – ответник по молбата – чрез процесуалния си представител

оспорва жалбата. Претендира разноски.

Софийският апелативен съд, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 от ГПК във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на въззиваемия, намира за установено следното:

Първоинстанционният съд е бил сезиран от „Иммо – Централ“ ЕООД с молба от 13.04.2021 г., с която по реда на чл. 622б ГПК е поискано постановяване на отказ за изпълнение на решение № 517/24.05.2018 г. по дело № 2102/223/2016 г. на Районен съд Дръгъшани, Румъния.

В молбата се твърди, че на 15.03.2021 г. на молителя била връчена покана за доброволно изпълнение по изп. дело № 20218390400084 на ЧСИ И. М. – К., заедно с удостоверение по чл. 53 от Регламент /ЕС/ № 1215/2012 от 14.02.2020 г. по дело № 2862/223/2019 г. на Районен съд Дръгъшани, в което е удостоверено осъждане на молителя да заплати на „Предконсулт“ ООД, регистрирано в Румъния, парични суми. Удостоверението по чл. 53 от регламента било издадено въз основа на решение № 416/2019 г. по същото дело, което пък било издадено въз основа на решение № 517/24.05.2018 г. по дело № 2102/223/2016 г. на Районен съд Дръгъшани, а не въз основа на търговски или граждански договор между страните, поради което нямало основание за специалната компетентност по чл. 7 от Регламент /ЕС/ № 1215/2012. Дори и по правилата на чл. 7 или чл. 4 от регламента компетентни били българските съдилища, доколкото се касаело за извършване на услуга от молителя, изразяваща се в преработване на каучук, извършена на територията на България. Поддържа се и нарушение по чл. 45, ал. 1, б. „б“ от Регламент /ЕС/ № 1215/2012, тъй като молителят не бил призован в производството пред румънския съд, нито е участвал в него, а участвалите от негово име служебни адвокати не били упълномощавани от него. Не му било връчено и съдебното решение. Твърди, че в това производство призовките били изпратени на неверен и несъществуващ адрес, който не съответствал на вписания му адрес на управление.

По делото е представена покана за доброволно изпълнение с изх. № 1928/17.02.2021 г. по изп. дело № 20218390400084 на ЧСИ И. М. – К., с рег. № ***, връчена на длъжника „Иммо – Централ“ ЕООД на 15.03.2021 г. чрез управителя К. Х..

Поканата е отправена за изпълнение на задължения към „Предконсулт“ ООД, регистрирано в Румъния, по удостоверение по чл. 53 от Регламент /ЕС/ № 1215/2012 от 14.02.2020 г. по дело № 2862/223/2019 г. на Районен съд Дръгъшани – Румъния, за заплащане на следните суми: 4 408 евро, заедно със законната лихва от 24.05.2016 г. до изплащането, 5370 леи /68,88 евро/ – съдебни разноски. Издаването на удостоверението е постановено с решение № 416/14.11.2019 г. по дело № 2862/223/2019 г. на Районен съд Дръгъшани – представено в превод и оригинал. В мотивите на същото, страница предпоследна, е посочено, че адресът на „Иммо – Централ“ ЕООД е в гр. София, ул. „Цар Асен“ 641/3.

Удостоверението е издадено за изпълнение на задължения, присъдени с решение № 517/24.05.2018 г. по дело № 2102/223/2016 г. на Районен съд Дръгъшани. В т. 4.3.2 от същото е посочено, че съдебното решение е постановено в отсъствие на ответника „Иммо – Централ“ ЕООД, но на него на 18.11.2016 г. е бил връчен документа за образуване на производството или равностоен документ. В т. 3.4.1 е посочено, че адресът на същото дружество е в гр. София, ул. „Цар Асен“ 64/1/3.

От представения в превод заверен препис на решение № 517/24.05.2018 г. е видно, че е бил уважен иск от „Предконсулт“ ООД срещу „Иммо – Централ“ ЕООД за заплащане на посочената

сума, представляваща недължимо авансово заплатена от ищеца на ответника сума за недоставена част от невулканизиран каучук през 2015 г. В мотивите и диспозитива на решението е посочено, че ответникът е бил представляван от представители в Румъния – адв. Г. И. и адв. Е. Н.. В заверката на преписа е посочено, че решението е потвърдено с решение от 21.03.2019 г. по дело № 343/А на Окръжен съд Вълча. На стр. 1 от мотивите на решението е посочено, че адресът на „Иммо – Централ“ ЕООД е в гр. София, ул. „Цар Асен“ 64/1/3, в диспозитива на решението е посочено, че адресът е в гр. София, ул. „Цар Асен“ 641/3.

Към молба от 24.09.2021 г. на „Предконсулт“ ООД е представено и друго удостоверение по чл. 53 от регламента от 26.08.2021 г., издадено въз основа на същото решение № 517/24.05.2018 г., със същото съдържание.

Представен е и препис от фактура № 1/06122015/7.12.2015 г., издадена от „Иммо – Централ“ ЕООД без посочен получател, за общата сума 10 000 евро, от които 3 700 евро – за каучукова смес, 1 200 евро – транспорт до Румъния, 5 100 евро – логистична такса, преработване на каучук.

Други доказателства не са ангажирани.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Предмет на обжалване е разпореждане на окръжен съд, с което е отказано постановяване на отказ за изпълнение на съдебно решение, постановено в друга държава членка на Европейския съюз, попадащо в обхвата на Регламент /ЕС/ № 1215/2012. Съобразно чл. 622б във вр. с чл. 623, ал. 6 ГПК жалбата се разглежда по реда на въззивното производство и по нея се постановява решение, т.е. същата е въззивна, а не частна. Изключително компетентен да я разгледа е Софийският апелативен съд.

Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и е допустима. Разгледана по същество е **неоснователна**.

I. По молбата по чл. 622б ГПК

Спрямо постановените в държави членки на Европейския съюз съдебни решения по граждански и търговски дела са установени специални наднационални правила за признаване и допускане на изпълнението им в друга държава членка. Целта на тези специални правила е установяване на свободно движение на съдебни решения в рамките на ЕС, като необходимо условие за функционирането на общия пазар на ЕС. Исторически материята е претърпяла развитие, като общата ѝ регламентация в правото на ЕС първоначално е уредена в Брюкселската конвенция от 1968 г., а впоследствие от Регламент (ЕО) № 44/2001 и в сега действащия Регламент /ЕС/ № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 г. относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела. Действащият Регламент /ЕС/ № 1215/2012 се прилага към съдебни решения, постановени в производства, образувани на и след **10.01.2015 г.**, към автентични актове, формално съставени или вписани и по отношение на съдебни спогодби, одобрени или сключени на или след 10.01.2015 г. /чл. 66, ал. 1/, а спрямо предхождащите тази дата се прилага предходния Регламент (ЕО) № 44/2001 /чл. 66, ал. 2/.

Според първите два акта /Брюкселската конвенция и Регламент (ЕО) № 44/2001/ процедурата по изпълнение на решение, постановено в друга държава членка на ЕС, е изисквала провеждане на специално съдебно производство в държавата по изпълнение /екзекватура/, в което

изпълняемостта е следвало да се допусне /обяви/ със съдебен акт. Действащият Регламент /ЕС/ № 1215/2012 премахва производството по екзекватура и установява **пряка изпълняемост** на съдебните решения по граждански и търговски дела, постановени в друга държава членка /чл. 39/. Тази изпълняемост се установява ad hoc от компетентния орган по изпълнение в държавата членка по изпълнението въз основа на документите по чл. 42, представени от молителя: а) препис от съдебното решение, което отговаря на необходимите условия за установяване на автентичността му; и б) удостоверение по чл. 53, с което се удостоверява, че съдебното решение е изпълняемо и което съдържа извлечение от съдебното решение, както и съответната информация относно възстановяемите процесуални разходи и начислената лихва по целесъобразност. При тези условия в Република България съдебното решение, постановено в друга държава членка, е прогласено за **пряко изпълнително основание** – то подлежи на изпълнение, без да е необходимо издаване на изпълнителен лист /чл. 622а, ал. 1 ГПК/, като съдебният изпълнител пристъпва към изпълнение по молба на заинтересованата страна въз основа на документите по чл. 42, ал. 1 от Регламент (ЕС) № 1215/2012 /чл. 622а, ал. 2 ГПК/.

Тъй като премахва производството по екзекватура Регламент (ЕС) № 1215/2012 регламентира защитата на длъжника срещу прякото изпълнение по друг начин – чрез уреждане на право да поиска отказ за изпълнение, който се постановява по съдебен ред при наличие на едно от предвидените основания по чл. 45 от регламента във вр. с чл. 46 от същия. Според чл. 47, ал. 2 от регламента процедурата за отказ за изпълнение, доколкото не е обхваната от настоящия регламент, се урежда от правото на сезираната държава членка. Неуреден в регламента е срока за подаване на подобно искане, поради което в чл. 622а, ал. 6 от българския ГПК този срок е установен на 1-месечен от връчването, което съдебният изпълнител извършва на длъжника на документите по ал. 5 /копие от удостоверението по чл. 53 и поканата за доброволно изпълнение/. Предвидено е и в чл. 622б ГПК, че молбата за отказ за изпълнение се подава и разглежда по реда на чл. 623.

Настоящата молба за отказ за изпълнение е подадена в срока по чл. 622а, ал. 6 ГПК, доколкото връчването по реда на чл. 622а, ал. 5 ГПК на молителя е било извършено на 15.03.2021 г., а молбата е подадена на 13.04.2021 г. Като основания за отказ в молбата се поддържа, че изпълняваното румънско съдебно решение е постановено в нарушение на правилата за международна компетентност по Регламент /ЕС/ № 1215/2012 и на чл. 45, ал. 1, б. „б“ от същия. По наведените основания въззивният съд намира следното:

1. Процесното удостоверение по чл. 53 от Регламент /ЕС/ № 1215/2012 от 14.02.2020 г. е издадено въз основа на решение № 517/24.05.2018 г. по дело № 2102/223/2016 г. на Районен съд Дръгъшани, което е изрично посочено в т. 4 от удостоверението. Противно на твърденията на молителя то не е издадено въз основа на решение № 416/14.11.2019 г. по дело № 2862/223/2019 г. на Районен съд Дръгъшани, а това решение е само процесуалното средство за издаване на удостоверението според румънското процесуално право – аналог на българската уредба по чл. 620 ГПК. Следователно, изпълняваното решение е решение № 517/24.05.2018 г. по дело № 2102/223/2016 г. на Районен съд Дръгъшани. Видно от представения препис същото е постановено в рамките на търговски спор по смисъла на чл. 1, ал. 1 от Регламент /ЕС/ № 1215/2012, в който е бил уважен иск от „Предконсулт“ ООД срещу молителя „Иммо – Централ“ ЕООД за заплащане на посочената сума, представляваща недължимо авансово заплатена от ищеца на ответника сума за недоставена част от невулканизиран каучук през 2015 г.

Молителят твърди, че румънският съд не бил международно компетентен по спора, а такива на

осн. чл. 4 и чл. 7 от регламента били българските съдилища. Липсата на международно компетентност обаче по принцип не е предвидена като основание за постановяване на отказ за изпълнение, която компетентност на съда по произход не подлежи на преразглеждане, с изключение на определени хипотези – чл. 45, ал. 3. Тези хипотези са уредени в чл. 45, ал. 1, б. „д“ от Регламент /ЕС/ № 1215/2012 и те включват нарушение на правилата за компетентността: **1)** по раздели 3, 4 или 5 от глава II, когато притежателят на полицата, застрахованото лице, третото ползващо се лице по застрахователен договор, увредената страна, потребителят, работникът или служителът са ответници; или **2)** по раздел 6 от глава II. Касае се за специалните правила за международна компетентност по дела във връзка със застраховане (раздел 3), при потребителски договори (раздел 4), при индивидуални трудови договори (раздел 5), както и случаите на изключителна компетентност (раздел 6). Настоящият казус не попада сред това предметно изброяване, като дори според молителя към него се прилага или общото правило на чл. 4, намиращ се в раздел I от глава 2, или на специалните правила на чл. 7, намиращ се в раздел II от глава 2. Нарушаването на правилата за компетентност по раздели I и II от глава 2 не е основание за постановяване на отказ за изпълнение по чл. 45 от регламента. Ето защо напълно ирелевантно е дали те са нарушени, тъй като дори и да е така, не може да бъде постановен отказ за изпълнение на това основание.

2. Според чл. 45, ал. 1, б. „д“ от Регламент /ЕС/ № 1215/2012 основание за отказ за изпълнение е, когато съдебното решение е постановено в отсъствие на страната, ако на ответника не е връчен документът за образуване на производството или равностоен документ в достатъчен срок и по такъв начин, че да има възможност да организира защитата си, освен ако ответникът не е успял да предяви иск за оспорване на съдебното решение, когато е било възможно да стори това.

Молителят твърди, че това основание е налице, тъй като не бил призован в производството пред румънския съд, нито е участвал в него, а участвалите от негово име служебни адвокати не били упълномощавани от него, като не му било връчено и съдебното решение.

Както бе посочено по-горе, в т. 4.3 от процесното удостоверение по чл. 53 от 14.02.2020 г. румънският съд е удостоверил, че съдебното решение е постановено в отсъствие на ответника, но на него му е бил връчен на **18.11.2016 г.** документа за образуване на производството или равностоен документ. Това удостоверяване има официален характер, поради което тежестта да го опроверга е на оспорващия молител. Същият не е ангажирал доказателства в подкрепа на твърдението си. Единственият му аргумент е, че в това производство призовките до него били изпратени на неверен и несъществуващ адрес, който не съответствал на вписания му адрес на управление, а именно – били изпратени на адрес в гр. София, ул. „Цар Асен“ 641/3, докато адресът на управление на молителя е гр. София, ул. „Цар Асен“ № 64, ет. 1, ап. 3. Този довод обаче е неоснователен. Действително, в диспозитива на изпълняваното решение № 517/24.05.2018 г. адресът на ответника е записан като „гр. София, ул. „Цар Асен“ **641/3**“, но на стр. 1 от мотивите на същото решение е посочено, че адресът на същото дружество е „гр. София, ул. „Цар Асен“ **641/3**“, който начин на изписване съответства на адреса на управление. Същевременно, в т. 3.4.1 от удостоверението по чл. 53 същият адрес на молителя е записан по същия начин – гр. София, ул. „Цар Асен“ **641/3**. При тези данни е очевидно, че в диспозитива на решението от 24.05.2018 г. е допусната очевидна фактическа грешка, която не е аргумент, че призовките до ответника са били адресирани на погрешно записания адрес. От мотивите на същото решение и от самото удостоверение по чл. 53 е видно, че на румънския съд е бил известен и действителният адрес на управление, изписан по правилния начин, поради което не може да се изключи, че в призовката

адресът е бил изписан именно по този начин. Всъщност, твърдението, че призовките били адресирани до погрешен адрес, може да се докаже единствено чрез представяне на преписи от тях. Такива по настоящото дело не са представени, което е изцяло в тежест на оспорващия молител. Ето защо не е оборена доказателствената сила на удостоверението по чл. 53 в частта относно удостовереното на 18.11.2016 г. връчване на ответника, нито удостоверяването, че известният на румънския съд адрес на ответника е този по адреса му на управление, вписан в българския Търговски регистър. Поради това и този довод на молителя е неоснователен.

Молителят не твърди други основания за отказ за изпълнение по чл. 45 от Регламент /ЕС/ № 1215/2012. При това положение молбата се явява неоснователна.

Поради съвпадането на крайните изводи на въззивния съд с тези на първоинстанционния съд въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение като неоснователна, а обжалваното с нея разпореждане – потвърдено.

При този изход на спора право на присъждане на разноски за въззивното производство има ответника. Същият е доказал такива в размер на 1 500 лв. – за заплатеното адвокатско възнаграждение по представения договор за правна помощ от 10.09.2022 г. Срещу тези разноски жалбоподателят е направил възражение за прекомерност в съдебното заседание на 26.09.2022 г., което въззивният съд намира за частично основателно. Уговореното адвокатско възнаграждение надхвърля близо два пъти минималния размер, изчислен съобразно чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, който възлиза на 767,80 лв. според цената на уважените искове с румънското съдебно решение. Фактическата и правна сложност на делото също не оправдава уговореното възнаграждение. Ето защо следва да се присъдят разноски в размер на 800 лв.

Така мотивиран Софийският апелативен съд,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА разпореждането от 25.11.2021 г. по т. д. № 664/2021 г. на Софийския градски съд, VI-12 състав.

ОСЪЖДА „Иммо – Централ“ ЕООД с ЕИК – 131325676, със седалище и адрес на управление – гр. София, ул. „Цар Асен“ № 64, ет. 1, ет. 3, **да заплати на „Предконсулт“ ООД** с рег. № – 17023211, със седалище и адрес на управление – Република Румъния, с. Кълина, община Прунден, окръг Вълча, **на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК сумата 800 лв.** – разноски за производството пред САС, **като ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ** искането за присъждане на разноски в останалата част.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд при условията на чл. 280 ГПК в 1-месечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

